

ஹீமாழனிவீரேயத் ஜானவணர்ச்சி.

பதினொரா முணர் துதல்.

வேதத்தைக்கொண்டு தீர்க்கிற நடுக் காண்பிக்கின்றது.

சர்வேசுவரன் மனிதனை உண்டாக்கினபொழுது அவனவன் நடக்க த்தக்க நன்னெயியை அறியேனென்று சொல்லாதபடிக்கு அதை யாத் துமத்திலே ரூபிகரித்தமேரையாய்ப் புத்தியிலே தோற்றப்ப ண்ணினார். அஞ்ஞான தேயங்களிலே பிறந்து சத்தியவேதோப தேசங்களைக்கொதிருந்தவனானும் சர்வேசுவரனுடைய பத்துச் சுற்பனையின் நியாயம் அவனுக்குத் தோற்றினவுடனே அதை யீ றி நடக்கிறது பாவமென்றறிந்துகொள்ளுவான். தன்னைப்படை த்த சர்வேசுவரனை வணங்கவும்அவருடைய திருநாமத்துக்குஅரிச்ச னை செய்யவும் அவருடைய திருநாட்களை ஆசரிக்கவும் பிதாவையு ம்மாதாவையுஞ் சங்கிக்கவும்வேண்டுமென்றுமப்பாய்த்தேவாராத னை கொள்களவு பொய் பரதாரத்தை விரும்புதல் முதலான தூ ள்கிளித்தியங்களைகொடென்றும எந்த வேதத்திலேயும் சொல்லியிரு க்கும். ஆசையிலே நடுக்கீர்வையிலொருவரும் உத்தரஞ் சொ ல்வித்தப்பித்துக்கொண்டுபோகமாட்டார்சன். வேத சுற்பனையை மீறினவன் என்னவுத்தரஞ் சொல்ல நினத்தாரும் சொல்லித் த ப்பிப்போக இடமில்லை. அதேதேனென்றுல், வேதசுற்பனையை யீறுகி றதுக்குள்ளவருத்தம் அதைச் செலுத்துகிறதுக்கில்லை. ஒவ்வொ ரு சுற்பனையாய் விசாரித்துப்பார்.

ஒரே சர்வேசுவரன் மாத்திரம் வணங்கவும் வேறே தேவர்களை வ ணங்காமலிருக்கவும்வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கின்றதே. இத் திலே வருத்தமென்ன? சர்வேசுவரனை வணங்கிறதற்குத் தெற்கே வ டக்கே போகவும் காடு செடி மலைகள் கடக்கவும் தேவையில்லை. காசுமணஞ் செவ்வழிக்கவேண்டுமோ? அதோன்றுந் தேவையில் லை. தன் வீட்டிலே தன் படுக்கையிலிருக்கையிலேயும் கைகால்அ சையராமலுந் தெண்டியாமலும் அவர்பேரிலே மனது பத்திவைத் து வணங்கலாம். இரத்தக்கற்பனை யீறிப் பசாசை வணங்கினு ல் அது கேட்கிறதெல்லாம் கொண்டுபோய்ப் படைக்கவேண்டும். அப்படிப் படையாமலிருந்தால் தலை நோவு கைகால் வருத்தங்க ள் இனியில்லையென்னப்பட்ட இளைசுகேடெல்லாம் வருவிக்கத் தேடும். இப்படியிருக்கையிற் சர்வேசுவரனை வணங்காமல் இத்த னை செவ்வழிப்பண்ணி வருத்தப்பட்டுப் பசாசுகளை வணங்கிறது எ த்தனை புத்தியினமென்று பார்.

இரண்டாவது, பொய்ச் சத்தியம் பண்ணாதேயென்று சொல்லி யிருக்கின்றது. உண்டான காரியத்தை உண்டென்றும் இல்லாத காரியத்தை இல்லையென்றுஞ் சொல்லுகிறதற்கு வருத்தமென்ன? அதினால் வருகிற பொய்ப்பெண்ன? ஒன்றுமில்லை. உண்டான காரியத்தை இல்லையென்றும் இல்லாத காரியத்தை உண்டென் னும் சொல்லுகிறதனால் வருகிற ஆவலாதியும் இலச்சைக் கேடும் இன்னமட்டு இன்னயமட்டென்று சொல்லக் கூடாது.

மூன்றாவது, ஞாயிறு திருநாட்களிலே வேலைசெய்யாமலிருக்க வேண்டுமென்று சுற்பித்திருக்கின்றதே. யாதொரு வேலை செய்கி றது வருத்தமல்லாமல் செய்யாநின்றால் வருத்தமில்லையே. பரி ச்சேதஞ் சாப்பாட்டுக்கில்லையென்றிருந்தாலொழிய அந்நாட்களி ற் பிரயாசப்படவொண்ணாது.

நாலாவது, தாய் தகப்பனைச் சங்கிக்கச்சொல்லியிருக்கின்றது. அப்படி நடக்கிறவர்களுக்கு உலகத்திலேதானே எத்தனைச் சக்கை யும் வெகுமானமுண்டாயிருக்கின்றது. சங்கியாதவர்களுக்கு எ த்தனை சங்கையினமுமிலச்சையும் பாவமுண்டாயிருக்கின்றது. இப்படியே ஐந்தாவது, கொலைசெய்யாதேயென்றும். ஆறுவது, மோகம் அகமியாகமன் பண்ணாதேயென்று, ஏழாவது, களவே டாதேயென்றும் இப்படியே மறந்த் சுற்பனையெல்லாம் நல்ல வு டிகாட்டிச் சொல்லியிருக்கையில் ஒருவனைக் கொல்லாமலும் பர தாரத்தை விரும்பாமலும் களவேடாமலும் மறந்த் தீமை செய யாமலுமிருக்கப் பிரயாசமென்ன? ஒருவனைக்கொன்று தான்கொ ளையுண்ணவும் ராசமாகவும் போவானேன்? பரதாரத்தை விரும்பி த்தன் னுவி பாஸ்தியுடைமையுந் பத்தியெல்லாம் போக்கடித்

துக்கொண்டு இனியில்லையென் னப்பட்ட அவமானமுந் கனத்யுந் து க்கமும் அனுபவிப்பானேன்? பிறருடைமையைக் களவாண்டு அடியு முடையுபட்டுக் கட்டுண்டு கழுவிவருப்பானேன். இப்படியே அ ந்தந்தக் சுற்பனைகளை மீறி நடக்கிறதினாலே அத்தனை நிறை அவ மானம் கலிதி துள் பங்களை அனுபவிக்கிற துமல்லாமல் சாவான பாவமும் கட்டிக்கொண்டு நித்திய நாகாக்கினைக்குப் பாத்திரவா ள்களாகிறார்கள். தேவ சுற்பனையின்படியே நடக்கிறவர்களுக்கு இவ்வுலகத்திலேத்தனை மகிமையும் சங்கையுமுண்டாயிருக்கும். மே லும் மகா நன்மையான காரியமாகிய சுகிர்த புண்ணியத்தைத்தே டிச் சம்பாதிக்கிறதினாலே அளவற்ற ஞான சந்தோஷத்தையும் பே ரின்ப பாக்கியத்தைதயுமடைவார்கள். இதைவிட்டுப்போட்டுத் தே வ சுற்பனையை மீறி நடந்து இங்கேயும் கலிதி வாதை நிறை அ வமானப்பட்டு அக்கேயுஞ் சுவாமியுடைய தீர்வையிலே அகப்ப ட்டு ஒழியாத ஆக்கினைக்குப் பாத்திரமாப்ப போவானேன்? ஒரு வருத்தமுமில்லாமல்மோட்ச இராச்சியத்துக்கேறிப்போகக் கொ டுத்த பத்துப் படியுள்ள ஏனையை அக்கிரமத்தினாலே முறித்தெறிந் துபோட்டுப் பாதானத்திலிதறி விழலாமோ? ஒரு செவ்வம்பொ ழிதிற இராச்சியத்துக்குப் பல்லக்கிலேறிப்போகிறவன் போயண் டனராய் பல்லக்கையும் விட்டுப்போட்டு முள்ளிலுந் செடியிலு ள் கல்வினும் கரட்டிலும் காட்டிலும் நடக்கவாமோ? தன் பிழை ப்புக்காகக் கட்டினயிட்ட பத்து மரத்தையும் ஒருமிக்கவெட்டி எறிந்துபோட்டுப் பட்டினியும் பசியுமாய்த் திரிகிறவனுண்டோ?

இன்னும் கேள்—இராசாவுக்குகந்த பிள்ளையாய் வெகுமாளம் பெற்றுச் சங்கையோடருக்கிற யாதொருவன் ஒரு நீசனுக்குத் த னனை அடிமையாக விந்கப்போவானே! இப்படிப்பட்ட நிறை த யுஞ் கிரிப்புயல் கையேற்கிறவனுண்டோ? இல்லையே. நீயானுந் பர லோக இராசாவாகிய சர்வேசுவரனுக்கு உகந்த பிள்ளையாயிருந்து கொண்டு பசாசுக்கும் பணத்துக்கும் வயிறுக்கும் முழுதுமடிமை யாகி இவைகளையே தெய்வமென் தெண்ணி நடக்கிறதென்ன?

இதுவுமல்லாமல் ஒரு சீமைக்கதிபதியாயிருக்கிற இராசாவை அ ற்ப் காரியத்துக்குச் சாட்சிசொல்ல வானென்றழைக்கலாமோ? சுற்றும் பயமில்லாமல் சுருவேசுவரன்கொண்டு ஆணையிடுகிறதற்கு சத்தியம் பண்ணுகிறதும் வினயாட்டுக்காரியமென்று நினைக்கலா மோ? உன்னை உண்டாக்கின சுவாமிக்ருத் தோத்திரமோக் கிழ மையிலேநர் நாளாகிதுஞ் செவ்வழிக்கவேண்டாமோ? உன்னைப் பெற்று வளர்த்து உனக்காக வெகு பிரயாசப்பட்டு உன்னைக் கா ப்பாற்றின தாய் தகப்பன் வயிறுஎரிப்பண்ணிப் பணப்பேய் பி டுத்து அவர்களைப் பரிசுரியாமற் கைவிடுகிறது கொஞ்சமான நி ட்ரீரமோ? இதை எல்லாம் பார்த்து இன்னமொரு கனமான பொ ள்வாட்டிப் பண்ணுகிறாய் ஒரு இராசா அவலக்காரமாய்நித்திக்கொ ண்டு அனேக முபகாரநன்மைகளைச்செய்ய வருகிறான். அவன்பே ரிலே சுகதியுஞ் சேறுமெறிந்தால் மனம் பொறுப்பானே! நீயப் படியே சுற்பிரசாதமென்ற பரமவிராசா அவங்கார வலதிரமா கிய தமது தெய்வீக பரிசுத்தத்தோடே உன்னிடத்திலேயொரு ந்தருளிவந்திருக்க அவர்பேரிலே சுகதியுஞ் சேறு விட்டெறிகிறு ப்போலே அவலட்சண பாவச் சேறுஞ் சுகதியும் அவர் பேரிலே விட்டெறிந்து தூக்கந்தமாக்கி விடுகிறதென்ன? அவனவன் பி ழைக்கிறதற்குக் கொஞ்சங் கைமுத்தல் தன் சீவனைப்போலே வைத் திருக்கையில் அதை நீ கொன்டியாயடுத்துக்கொள்ளுகிறது எ த்தனை நிஷ்டிரம். இப்படியே வேதசுற்பனைகளை மறுத்துச் சொ ல் விலடங்காத பாவங்களைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறதற்கு என்ன கண் டுக்குச் சொல்லுவாய். கண்ணாடியிலே பார்த்திருப்போலே உன்னைக் கையெல்லாம் பார்க்கச்சொல்லிச் சுருவேசுவரன் வேதமென்கிற க ண்ணாடியைக் கொடுத்தவிடத்திலே அந்தக் கண்ணாடியைப் பார்த் து உன்னைக்கைகளைச் செய்வையாகத் திருத்திக்கொள்ளமாட்டா த் நீ ஆண்டவருக்கு என்ன கண்க்குச் சொல்லப்போகிறாய். அந் த வேதமென்கிற கண்ணாடியைத்தானே சர்வேசுவரன் உன் கண்மு ன்னே வைக்க அதினாலேதானே அவருடைய நீதித்தீர்வையில் நீ பாலியாக அகப்பட்டு மிழ்த்துப் புலம்பப்போகிறாய்?

பச்சாச்சியத்திலே ஒரு பெரிய சாஸ்திரியின் வன் மகா பிரப

மாயிருந்து உலகத்துக்கேற்கரியாய்ந்தியோடேநடந்ததினாலே வெகு புகழ்ச்சியை அடைந்து ஒரு ஆவலாதிபுயில்லாமற் செய்தான். செத்த பின்பு அவனாத்துமத்துக்காக வேண்டிதல் சடங்கு செய்தபொது அதிலே என் பாவத்தின் அதிகத்தை எனக்குக் கான்பியுஞ் சுவாமி என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறவாக்கியஞ் சொல்லும்போது, அந்தச் சுவமெழுந்திருந்து சர்வேசுரனுடைய நியாயத்தின்படியே முறைப்பாட்டுக்கேதுவானேனென்று சொல்லிற்று. இண்டா நாளிலேயும் அந்த வேண்டிதல் சடங்கு செய்யும் போது அந்த வாக்கியத்துக்கெழுந்திருந்து தேவ நியாயத்தின்படியே தீர்வைக்குள்ளானேனென்று சொல்லிற்று. மூன்றாநாளிலேயும் அந்த வாக்கியத்துக்குத்தானே எழுந்திருந்துசர்வேசுரனுடைய நியாயத்தின்படியே நரகத்திலே தள்ளப்பட்டேனென்று சொல்லிற்று. இந்த அபிசயத்தைக் கண்டவர்கள் எல்லாருமென்னவோ வென்றியாமல் ஏக்கி ஆர்கள். இந்தக் காரியம் வேறொன்றுமல்ல. உலகத்தினுடைய நீதிநியாயம் வேறே. சர்வேசுரனுடைய நீதிநியாயம் வேறே. அவன் உலக நீதிக்கு எத்தனை சுமுத்திரையாய் நடந்துவந்திருந்தாலுஞ் சர்வேசுரனுடைய நீதிக்குச் சரியாய் நியாயஞ் சொல்லமாட்டாமற்போய் நரகாக்கினக்குட்பட்டான். பாலியே! இதைக் கண்டு பயப்ப்டாமலிருப்பாயோ! நீ அறிந்திருக்கிற வேத சத்தியந்தானே உன் கிரியைகளுக்கு நடுத்தீர்வை செய்துத்திறதற்கு அத்திவாரமாயிருக்க நீ எப்படித் தப்பிப்போவாய்? நீ நினைக்கிற நினைவுகளும் பேசுகிற பேச்சுகளும் நடக்கிற நடக்கையும் அசுகிற அசுகளும் இன்ன இன்னபடி என்று வேதக் கண்ணாடி வெட்டவெளியாய் அறிவிக்க நீ எப்படி மறைப்பாய். பத்துக் கற்பனையில் ஒரு கற்பனையாகிலுஞ் சரியாய் அதுசரித்து நடவாத நீ எப்படி உன்னைச் சத்தியவேதத்தானென்று சொல்லுவாய். இப்போது பாவ மயக்கத்தை விட்டுச் செய்த பாவத்துக்காக விதனப்பட்டுப் பிரார்த்தித்துக்கொள்.

தயா திகமனஸ்தாபஞ் சொல்லவும்.
 டி.க. ம். உணர்ந்துதல் முற்றுப்பெற்றது.

திறன். டி—அதிகாரம்.

இனியவைகூறல்—On Sweetness of Speech.

கூற. முகத்தானமர்ந்தினி துநோக்கியகத்தானுமின் சொல்லினதேயறம்.

பு. கண்டபொழுதே முகத்தினாலே பொருந்தி இனிதாகப்பார்த்துப் பின்பு கிட்டிவந்தபோது மனத்தோடுபட்டதாகிய இனிய சொற்களைச் சொல்லுதலிடத்தையுடையதே அறமாவது, எ—று.

Sweet speech flowing from the heart (uttered) with a cheerful countenance and a sweet look is true virtue. Drew.

கூச. துன்பறாஉந் துவ்வாமையில்லாகும்யார்தமரட்டு மின்புறாஉமின்சொல்லார்க்கு.

பு. எல்லாரிடத்து இன்பத்தைஅதிகப்படுத்தினின்று இனிய சொல்லையுடையவர்களுக்குத் துன்பத்தைஅதிகப்படுத்தினின்றுதரித்திரமான துல்லையாம், எ—று.

Sorrow-increasing poverty shall not come upon those who use in all cases pleasure-increasing sweetness of speech. Drew.

பஞ்ச தந்திரக் கதை.

டுவது. அசம்பிரேட்சிய காரித்துவம் அல்லது ஆராயாதுசெயல்.
 (Continued from page 94.)

அயோத்தியா நகரத்தில் சந்திரசேனனென்னும்பையன்மன் மகன் வலிமுகத்தோடாடல் அயர்வதின்மிகக் வேட்கையைக்கண்டு பற்பல வலிமுகங்கொணர்ந்து சாலையில் வளர்ப்பிப்புழி அங்கு மடையனுக்குள் குற்றேவல் செய்வோர்க்கும் பகையினடமையறிந்

தவற்றுள் ஓர் சதுரப்பாடுடைய முசுவலணகலா நிகழ்த்திருக்கின்ற மையாலிவ்விடந் துறந்து காடகம்புருவேமென அதைக் கேட்ட வானரக்குழு நீ மூத்தமையாலிவிழந்து பலபலபடி பிதற்றுக்கின்றாயிங்கரையனை அடித்துப் பலவண்ணைஉண்டுகளுண்டு குழி இயிருந்தேமீந்நலத்தை வலிய வீசி வளத்திறற்றை தின்றுழல்வது நன்றன் நியாதொன்றெய்தற்பாலதோ வஃகித்தினை யெய்துகவென விம்மொழி கேட்டக்கிழக்குரங்கு தன் குடும்பத்தோடு வேறிடம் புக்கது. பின்னரோர் நாள் பணிசெய்வோன் மடையனைக் கரத்தண்டத்தாலோச்சியுறியிற் தமையால் அவனவனை யெடுகொள்ளிகொண்டெறிந்தான். அக்கனற் பொறி வைத்தாறிற் பற்றிச் சூதிரைச் சாலா யாவற்றினுமுண்டதனகத்துள் பரிகளிற் சிலவெறிந்திற்றன. சில உடற்பாதி கரிந்து வீழ்ந்தன. சில கண் முதலியவறுப்புக்கள் வெந்தன. இச்செய்தி அரசனறிந்தக்கூனத்திற் சூதிரைமருத்துவரைக் கூயவகவலவேக்காடொழிந்தகெது செய்யவாவதென வவ்வாமாத்திரர் குரக்கினெய்யாலன்றிச் குணமுறாதென அண்ணலுடனேயெவல் புரிவோரானமேறிட்டிவ்வானரக் குழுவைக்கொலுசெய்திப்பண்டிதர் சொல்லி யாங்கு புரிந்து குணமுறலியின்கொன்றே வவவன்னவாறுசெய்தனரிதை அம்முதுகடுவனயிற்று பெரிதும் வருந்தி இப்பழிவாங்குவெனென்றுறுதிசெய்து காட்டகத்துத் திரிதருகையில் வழியின் மிகப்பொலிவுள்ள ஒரு பெருஞ் சரகசக்கண்டக்குளத்தகத்துமக்கண்டப்பின் மயின்மீண்டு பெரும்பேயிருக்கவேண்டுமென்றுள்ளிச் சேய்மைக்கண்ணீரோர் தாமரைத்தானப்பிடுங்கி அதனாத்திஇனாரையுறிந்து குழத்தினைதயாண்டுவதிற்த சண்டகண்டத்தினின்றும்மர்க்ககத்தினருகுற்றுள் சதுரப்பாட்டை மெச்சிநான் பிரசன்னமாயினெனவென் மணிவடத்தையேற்றுக்கொள்ளெனத்தன் களத்தின மாலையைக் கழறிந்திக்கொடுத்தது. அப்போது குரங்கு பிசாசத்தை உதகத்தினுனக்குவலி எவ்வளவுருக்கின்றதெனஅப்பைசாசம் ஆயிரம்பேரொருங்கே நீரிவிழங்கினும் அவரைப் புறம்போகவொட்டேனென இதைக் கேட்ட வலிமுசுமுனக்கு இரம்பவுணவுகொடுவருவென் மவ்விரத்தின மாலையைக் கழுத்திலணிந்துகொண்டு சந்திரசேனவையான்பிடிபுகிறைவனைத்திரிகித்துச் சுவாமி யுஞ்சோறு நாணுண்டு வளர்ந்தேனதுவாலும்கைக் காணவரலாயினெனென்ப பணந்துகொல்லவரையினிவ்வரதனவடமுனக்கியாங்கு கிடைத்ததென வானரம் சுவாமி காட்டிலோர் மலர்ந்தடமிராதின்றததிலவைகறையிற் குதிப்பயனுக் கின்னமணிகளகப்படுகின்றவெனவம்மொழி கேட்டுத்தேன்றல் யான்கெய்துவலென வானரமிகவு நன்கெனத்தாமுப்பின் மன்னன் சேனைக்குழாஞ் குழி வானரத்தின் பிற்சென்றச் சரசினணித்திறுத்துப் பின்னர்க் கங்குற் கழ்ந்து விடியற் காலையிற் சாகாயிருகமெழுந்தேந்தலையெடுப்பினோக்கி துமக்கரதனவிருப்புளதேல் இதேநற்பருவமெனக் கேட்டுக் காலாட்களோடு தட்டிற்செல்லாரிற்றையில் வானரமரையணப் பார்த்தெல்லோருந் தடத்தகம்புக்கு மணிகள் வாரிக்கொண்டெய்திய பிற்றை நாயிருவரும் புக்கம்மணிகள்கொள்ளுதுமென அவனந்நனமாசப்போக்கியபுதாதிக்கள் வாலியிவற்றுகின மாத்திரையில் அப்பாரிடம் அவர்களை அந்நீரிமழ்த்திச் சேரக்கொன்றது. பின்பு சந்திரசேன் சேவகர்கள் சென்று நெடுநேரஞ் சென்றதின்காறுமெய்தவல்லையென்னென்று பிலவங்கத்தைக் கேட்க வானரம் வானுறவாக்கிய மரடுடுக்கினயிற் பாய்ந்தெறியரசை நோக்கி நீ என் குலமுமுதையுங்கொல்லித்தாயாதலால் அக்கடனை இடேநான் கைக்கொண்டேன் நீ எனக்கன்னந் தந்தமைப்பற்றியெனை உய்வித்தேனென இப்பேச்சுக்கேக்கேட்டெனவிரங்கியத்திராணைகொடு முயலுங் கருமங்கேட்டைத் தராரிற்றுமென்றுள்ளினவகைக்கோயற்புக்கன னந்நனமாய கரும நீ புரிந்தமையால் அஃதுணக்கித்துன்பம் பயந்தது நல்லதினி யானேருவென அப்போழ்து சக்கிரதரன் குறைவுற்ற காலையினட்டோர் பயன்படுகின்ற களந்நனமாக நீ பெற்றது எவ்வாமகலுதையெனச் சுவனைசித்தி கள்வனிராக்கதனைப் பிடிப்புழி வானரம் பேசினமையாலதுபிடிப்பட்டதாதலானுனிவ்வாழ்மையஞ்சுகின்றெனெனச் சக்கிரி இடெந்நனமெனப் பொனவாய்ப்பினென சொல்லுகின்றனன். (தொடர்ச்சி.)

கிறிஸ்துசமயசாத்திரப்பிரபலியம்.
 [Translation of the article "Progress of the Bible," in No. 9, page 100.]
 நிச்சயமாய்நடந்த வருத்தமானத்தை நாம் ஆங்குகரியாதிருந்தாலும் அதிற் சந்தேக விபரித்தற்கொள்ளத் தேவையில்லை. எந்தெந்தப்பொருள் அழிந்தாலும், வேதாகமமோ நவமும் அதிசய

முமான பிரபலியத்தைக்கொண்டு முன்னேறிச் செல்லுகது. திருச்சபைகளெல்லாம் அழிந்துபோகின்றன. ஆனாலும் வேதாகமமோ பற்பல பாடையாய் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வருகின்றது. அரியாசனங்கள் விழுந்துபோகின்றன ஆனாலும் பரபரானுடைய வசனமோ (நாடு) பாடல்களின்றிருந்தப்படிருக்கின்றது. அவ்வேதாகமம் இப்பொழுது இராசமானிகையில் வைத்திருக்கிறதேபோல எழியவர்களுடைய குடிசைகளிலும் வைத்திருக்கின்றது. சமயானு சீர்த்தேற்றத்தினாலுண்டானடலனிதுவே.

அடகு செய்தவர் பாதபடுவார்.

[Translation of the article "Meanness and Generosity" on page 108.]

ஒரு முறை உரோமரைச் சார்ந்த ஓரிராணுவங்கிறேக்கதேயத்தில் ஒரு பட்டினத்தை முற்றிக்கைபோட்டுக்கொண்டிருக்கையில், உவாத்தியாயனொருவன் கீழ் வித்தை கற்கப்போயிருந்த வித்தியார்த்திகளை அவன்மன் வழக்கப்படி ஒரு நாள் உரோமருடைய பானயத்துக்குக் கொண்டுபோய் அவர்களைத் தானையின் தள கத்தனிடம் இவர்கள் உற்றார் பெற்றார்கள் இவ்விதப்பட்டினத்தை யும் ஒரு ஒப்புக்கொடுக்கமாட்டார்கள். ஆனபடியால் இப்பிள்ளைகளோடே நான்தானே பட்டினத்தையும் ஒப்புத்தருகிறேன் என்க — இதைத் தளகத்தன் கேட்டுச் சொன்னதென்னவெனில்—கேட்ட துரோகக்கள்ளப்பயலே—இந்த நீசச் செய்கையை ஏன் செய்கிறாய்?—இப்படிப்பட்ட நீசத் தந்திரத்தினால் நான் பட்டினம் பிடிக்கவரவில்லையென்று சொல்லி—அவனைப் பிடிப்பித்து முட்டிக்கேரக் கட்டுவித்து அவனை அடித்தடித்துக்கொண்டு பட்டினத்துக்குச் செல்லும்படி அவனுடைய மாணுக்கர்கையிற் பிடித்துக் கொடுத்ததுப்பிவைத்தார். அவ்வேளையில் இப்பிள்ளைகளின் பெற்றார் உற்றார் பிள்ளைகளை இழந்தோமெயென்றமுது புலம்பி மாரடிக்குள் சமயத்திற் பிள்ளைகளெல்லாரும் உவாத்திக்குப் பிடிப்பாடித்துக்கொண்டு வருகிறதைக் கண்டு அக்களிப்புக்கொண்டு சொன்னதென்னவெனில், மித்துருவிடின் சத்துருவே உபகாரி. இவ்வித பட்டினம் சத்துருவோடே நாம் யுத்தஞ் செய்யலாகாதென்றெண்ணி அதிசீக்கிரம் பட்டினத்தின் திறவுகோலைத் தளகத்தன் கையிலொப்புக்கொடுத்துவிட அவனை வரங்கி இவ்விதமாய்த் தான் சத்துராதித்தனம்பண்ணக்கூடாதென்றெண்ணித் திறவுகோலையுத் திரும்பக்கொடுத்துத் தன் தளத்தை யுப் கூட்டிக்கொண்டொய்யட்டான்.

ஐங்கிலாந்தாசனுகிய ழுன்றும் சோட்சு என்பவரின் கதை.

[Translation of the article "Anecdote of George III." on page 108.]

தயானுரைத்திகுரரான காவலகைய முன்னம் சோட்சு என்பவர் ஒரு நாள் "உவின்சா" என்னும்பதிக்குக் கிட்டவேட்டையாடுகையிற்றன் குதிரை இளைத்ததைக் கண்டு அதிற் பரிதாபங்கொண்டு வேட்டை விளையாட்டாசையை விட்டு அடவி பாதையாய்க் குதிரையை மிருதுவாய் நடத்திவருகையிற், சமனான வெளியொன்றிலுணங்கியரற்றுமோர் சத்தத்தைக் கேட்டு அவ்விடஞ் சென்று பார்த்தவேளையில், ஒரு கருவாலி மரத்தின் கீழ்ப்பு வைக்கோலின் மேலே மரணுவஸ்தையாய்க் கிடந்த ஓர்ஸ்திரியையுமும் அவுக்காகவழுமோர்பொடிச்சியையும்கண்டு, அதிசீக்கிரம் குதிரையைவிட்டிடிமங்கி அப்பொடிச்சியிடத்திலே உனக்கென்னவேண்டுமனவசாவானார். அதற்கவள் ஐயமுர்! என்னம்மாள் இகவாழ்வை ஒரு மனத்தயாராயிருக்கிற—அதற்குமுன் அவளுக்கு வேதமோதிக்கொடுக்க ஒரு ஞான தேசிகன் தேவையாய் இருக்குது. இன்று வைகறைக்கு முன் "உவின்சா" எவ்வனுர் திரிந்து ஒரு குருவைக் கண்டு காரியத்தை இயம்பிவரும்படி கேட்டேன்—ஆனாலும் வரத்தக் கபிரியமுன்னவர்கொருவரையும்காணேன் என்றான். (சாவலிருக்குமியன் தான் தேகவியொகமாருர் தருணம் கிட்டிவிட்டதை உணர்ந்தாளென் றவளுடைய பதைபதைப்பான முகத்திலே வெளித்தது.) அப்பொது இராசாவானவர் இராசாக்களுக்கு இடேரர் நல்ல பாடமென்றுள்ளர் துடித்துப் பொடிச்சிக்குரைத்ததியாடுதெனில்—நாடு ஒரு ஞானதேசிகன்— உன்னம்மாருக்

கோதவமவளுக்காசோதை இயவுமாண்டவனே என்னை அனுப்பியிருக்கிறார்—என்றுரைத்து வைக்கோலின் மேலிருந்து அவளுடைய கரத்தைப் பிடித்தவரனைத்துப் பாவத்தின் மன்மையையும் அவற்றிற்கிட்ட தண்டனையையும் காட்டி, மனோவாக்குக்காயங்களுக்குக் கேட்டாத சகல சம்பன்னபரிபூரணராகிய இயேசு இரட்சகரின் பாதமடையும்படி சொன்னார்—சொன்னசொற்களுமோ அவளிதயத்தைத் துளைத்துச்செல்ல அவளுடைய கண்கள் இரண்டும் பளிர்ரென்னப் புன்னகையானது அவள்வதனத்திற்குற்றிற்று. காரியமிப்படியிருக்க அவள்தேகாகிருதியானது மாறுபட்டொழிய, இர்த இராசாவுடைய உத்தம ஊழியத்தைப் பற்றி இராசாதிராசர்சுமுன் நல்ல சாட்சி கொடுக்கும்பொருட்டவளுடைய ஆவி அவனை விட்டு நீங்கிப்போய்விட்டது. காரியமிப்படியிருக்க—இராசனுடன் வேட்டையாடக் கூடிவந்த பரிசனர் இவரைக் காரணமாவலுடன் அடவியெங்குந் தேடித்திரிந்து வருகையில் அவர் பிணத்தண்டை இருக்கவும் அன்னைன இழந்த பிள்ளைகளுக்காதுதல் சொல்வதையும் கண்டார்கள். பிறகு இராசாவெழுந்தருளி அழும் பிள்ளைகளுக்குப் பொற்பணயீந்து அவர்களை ஆதரிப்பேனென்றவர்களுக்கு வாக்கு நெறி கூறி ஆண்டவனைப் பார்த்துப்பிரார்த்தித்துக்கொள்ளுகளென்றறுரைத்துத் தன் கண்ணிரைத் துடைத்துக் குதிரையில் ஏறினதை அவர் பிரவாரம் கண்டதெயித்துப் பரதபித்துப்பேசாமல் தின்றார்கள்.

உத்தம்களை அகற்றும் உத்தமாதீனம்.

[Translation of the article "Ostracism," in No. 9. page 100.]

அத்தேனையர்க்குக் கொஞ்சகாலமாக அடகுவது, கிறிஸ்துநாதர் பிறக்க, சாய. வருடத்துக்கு முன்னே ஓர் வகை தாதனான மிலிதாபிக்கப்பட்டிருந்தது. அதிலே பணத்திலென்குதல் சற்குணத்திலென்குதல் நீதத்திலென்குதல் போதத்திலென்குதல் மற்றவர்களிலும் ஆர் உத்தமோத்தமியாய் வருவாலே அவனைச் சனங்கள் திருவுளச் சீட்டின்படி பிடித்துப் பரதேசம் அகற்றும்படி வந்து கூடிவளங்குவது வழக்கமாய் இருந்தது. இப்படி அவர்களுக்குக் க்குள்வளர்களாய் வருவது சனத்துக்குக் கேடுபாடாயிருக்குமென்றெண்ணினதினால் அப்படிச் செய்யவந்ததேயன்றி மற்றும்படியல்ல. இதின் வரலாறியாதெனில்—இதற்கென்று நிசமித்த ஒரு நாளிலே அத்தேனையர்கள் கூடிக்கடை வீதியிலென்குதல் பிடித்துக் காலையடைத்து அதற்குள்ளே ஓர் வகையான மண்பாண்டங்களை வைத்துப் பத்துக் கோத்திரத்தாருக்குச் சரியாய்ப்பத்துவாசல் விட்டு ஒவ்வொரு கோத்திரத்தில் ஒவ்வொரு குடியானவனும் தாங்கள் ஆரைப் பிறகுக்கற்ற வரும்புகிறார்களோ அவனுடைய நாமத்தை ஏதென்றாலும் ஒன்றிலே எழுதிக்கொண்டு இந்த வாசல்கள் வழியாய்ப் போய் அதைச் சொல்லப்பட்ட மண்பாண்டத்துக்குள்ளே போடுவார்கள். இப்படியே எல்லாருமெழுதிக்கொண்டுபோய் அதற்குள்ளே போட்டதின் பின்னால் மலதிறுத்தானவர் அதை எடுத்தெண்ணி, கூது. துண்டிருக்கக்கண்டால் அந்த ஆறியர் துண்டிலும் எழுதியிருக்கப்பட்ட ஆண்ப் பரதேசத்திற்கு ஏற்றிப்போடும்படி தீர்ப்புப்பண்ணிப்போடுவார். ஆறியரத்துக்குக் குறையக்கண்டாலேற்றமாட்டார்கள். கூது. துண்டு ஆர் பேருக்கு விழுந்திருக்குதோ அவன் பத்து நாளைக்குள்ளாக அத்தேனையை விட்டுப் பத்து வருடத்துக்குப் பிறகுக்கற்றப்படவேண்டியது. ஆகையினால் ஆறிஸிடென் என்பவரும் தமது பரிபூரணசற்குணத்தினியித்தம் பிறகுருக்கேற்றப்பட்டார்.

இவருடைய சரித்திரமாவது, இவர் கிறிஸ்துநாதர் பிறக்க, ஞா. வருடத்திற்கு முன் பிறந்தவளர்த்து அத்தேனையிற் பற்பல உத்தியோகமும் பாத்திப் திரவிய சம்பன்னராய்வர அனேகம் வழிவகையிருந்துமிலம்பாட்டோயுய்த்தேகவியோகமாளார். இவர் நீதிப்பிரியனாயிருந்தமையால் அத்தேனையர் அவரைப்பிடித்துப் பிறகுருக்கேற்றவருந்த வேளையில் இவரை அறியாத ஒருவன் இவரிடத்திற் போய்—ஆறிஸிடென் என்பவரைப் பிறகுருக்கேற்றும்படி நீருங்கூடச் சம்மதப்பட்டு வேண்டிமென்றவரிடத்தில் வேண்டிக்கொண்டான். அப்போதவர்தன்னை இன்னென்றவனுக்கு வெளிப்படுத்தாமல்—"ஆறிஸிடென் என்பவனை இப்படியெல்லாமாக்கினைப்படுத்த அவன் உனக்குச் செய்தகுற்றமென்ன" என்று கேட்டார். அப்போது அவன் அவனை இன்னுரென்று தானுமென்குத்தேரியாது. ஆனாலும் சன்மெல்லாரும் அவனை நீதிப்பிரியனென்று சொல்லுதலைக் கேட்டு என் காது இளைத்துப்போயிற்றென்றான்.

* The Gipsys என்பது ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா, ஆசியா முதலிய கண்டங்களிற் திரிந்து ஓர்வகை நாடோடிகள்—அவர்கள் பிரதானமாய்க் களவிலுலுஞ் சர்த்திரங் குறி முதலியவைசொல்லுவதினாலும் நாள் விட்டு வருகிறார்கள்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, June 13th, 1844.

TO EDUCATED NATIVES.

No useful character can be formed without moral principle. This is the bond which unites society, and the chief source of confidence between man and man. Many persons of first rate education and elegant accomplishments have rendered themselves despicable for want of established principles of morality. They may have gained a transient reputation in the applause of men as destitute of principle as themselves, but their memory is as a stink in the nostrils.

There are many standards of morality in the world. We reject all that are not founded in piety or the fear of God. In our view, none but a pious man can be said to have his moral principles established. A man without piety may conform to a moral code as strictly as one who is pious, or even more so, but the basis of his conduct is a principle of selfish restraint. He is moral, because he sees it is for his best advantage to be so. The ultimate object of his pursuit is his own advantage. He knows no higher aim. Could his advantage be obtained as well by an immoral course of conduct, he would as soon pursue that as the other. His moral principles rest on an uncertain foundation. He may be corrupted by temptation: Such men are often secretly guilty of the very vices which they openly condemn; which proves that they are kept from practising them openly, not by the love of virtue, but by the fear of shame. God has wisely ordered it that one sinful passion often operates to restrain another. Thus a man's avarice may operate to restrain his lust and pride; or his lust and pride may operate to restrain his avarice; and in this way he is often kept from that degree of wickedness for which his heart is rife. It is plain to our view that the semblances of morality which rest on such uncertain and selfish bases, are only the mere shadow of a desirable substance, and no part of the substance itself. The fear of God, says the wise man, is the beginning of wisdom. It is also the beginning of morality. The worldly wise may scoff at this maxim, and hold it as the cardinal virtue of fools only. Let them scoff. The wise man is wise for himself; and scorners must bear their own folly. This wisdom is too high for a fool; but the man of sense will discern it.

He who believes in his accountability to his Maker, will ever find the weightiest considerations attaching to his conduct in reference to this accountability. He will feel that it is a small thing in comparison to be judged of man's judgment, and the great question with him will ever be—now how he may please men, but God;—and so far as he is practically governed by his acknowledged principles his regard for his Maker's will and pleasure will be so much more than his fear of man as God is greater than man in his estimation—and in so much as his fear of man is less than his fear of God, will be his regard for the contingencies of the present life in comparison with the solemn realities of the future. The fear of man will not move him from his purposes; the favor of man will not seduce him from his allegiance to truth and duty. A man established in these principles cannot be corrupted. He will do right, or what he thinks to be right, in spite of all opposition. Such men were Joseph, Moses, Daniel. They maintained their integrity in the most trying circumstances. The principles on which they acted, proved a sufficient safeguard in every worldly extremity, and these principles were founded in the fear of God. "How can I do this great wickedness and sin against God," said Joseph, as he fled from the violent hands of Potiphar's shameless wife. Moses rejected the honor of Pharaoh's court, "choosing rather to suffer affliction with the people of God, than to enjoy the pleasures of sin for a season." Daniel, in the face of the most awful death was steadfast in his obedience to his God. These men received the reward of their fidelity here, being selected for the posts of highest responsibility and honour in the greatest kingdoms then existing, and receiving from those who disbelieved in the true God, a just tribute to their acknowledged superiority and worth. A just reward awaits every one who follows in their footsteps. It is the surest path to places of honour and trust on earth, and the only path to happiness in a future world. We say then, if you would pursue a career of successive elevation in life, and secure a happy portion hereafter, you must have your moral principles established in piety or the fear of God. This only will secure you from temptation, and establish you in the confidence of your superiors, as being faithful, true, and trustworthy persons. Even if they are unprincipled and wicked, they will perceive and value established principles in you. We shall go into a few particulars under this head in our next.

Jaffna Friend-in-Need Society.—We have been favoured with a copy of the second Report of this Society from which we learn that the number of pensioners who receive stated assistance from its funds is sixty-nine. The amount contributed to the funds of the Society the past year is £98 1s. 9d. of which £80 4s. 4d.

has been disbursed. The Committee complain of the encouragement given to the practice of carrying about special petitions as tending to defeat the ends of charity and to foster habits of indolence, vice and imposture, and urge that a friendly and confiding co-operation with the Friend-in-Need Society would supply "the means of effectual relief in all cases of distress, oppose a check to injurious habits, and suppress the evils which mendicancy never fails to inflict on Society."

We would offer our humble recommendation of the means and object of this Society. Its object—to relieve the deserving poor—will commend itself to every heart in which the springs of human sympathy are not congealed; and its method of operation affords a happy medium for conveying the bounty of the benevolent to those most worthy of assistance and good security that none of its charity shall be misapplied, which can seldom exist when relief is extended to wandering objects of charity.

The Officers and Committee of the Society are:

Major COCHRANE, *President*; E. H. SMEDLEY Esq. *Treasurer*; Rev. P. PERCIVAL, *Secretary*; and J. GRANT, Esq. M. D.; Lieut. J. B. KERSTEMAN, Rev. Mr. ARNDT, G. A. GAMBS, Esq. Mr. F. C. GRENIER, Mr. J. G. GRATIEN, Mr. J. DE NEISE, Mr. F. TOUSSAINT, Mr. P. TOUSSAINT, Mr. G. TOUSSAINT, A. MUTTUVALOE Chetty, SAVARYMUTTOE Mudeliar, SUSEPULLY Mudeliar, ASEERVARDUM Mudeliar, G. R. MUTUKISTNA, *Committee*.

Progress of Light.—It is curious to see how cunningly the wiser sort of heathens will set aside the received dogmas of their faith, when they can no longer be held with credit, and assume new views more agreeable to truth and common sense. Here is an instance. It is well known that the Hindu sacred books teach the origin of caste to be, that brahmins sprung from Brumah's mouth, soldiers from his shoulders, merchants from his thighs, and sudras from his feet. But the Editor of the *New Moonlight* paper at Bombay conducted especially for the defence of Hinduism, says:—"that God created originally one individual, from whom sprang the whole race of man, and that division into castes has resulted from the different occupations in which men engaged." Now we ask by what authority does this Editor set aside the received views on this subject? Will his heathen friends allow him to decide what is to be taken, and what is to be left of their sacred books. If so, do they not set his authority above that of the books themselves? And if one part is admitted to be false, what certainty can they feel that the other parts are true? If the authors of them practised deception, or wrote in ignorance regarding one subject, what assurance can there be, that they did not do the same in regard to every subject on which they wrote. Their historical, geographical, and astronomical statements are now well known to be false. And this new Editor and defender of Hinduism here admits a new falsehood in the statements given in these books of the origin of caste. Should not an assembly of wise ones be convened forthwith from all parts of the country to examine these sacred books, and determine what parts of them are true, and what parts are false, that the people may know what to believe.

We decidedly object to this new Editor's calling himself a *defender of Hinduism*. What he is here defending is not Hinduism, but a truth directly opposed to the statements of Hindu books. If he cannot defend Hinduism as it is, he should leave it to other hands, or else he should say that he has found some errors in it, and let the people know what they are.

Division among the Brahmins of Bombay.—From the *Dnyanodaya* for March, from which we obtained the above extract, we learn that the Brahmins in Bombay have split into two parties, on the question of receiving Shreeput Shesadree, the apostate from Christianity, back into caste.—The party who are in favor of receiving him back, are said to be learned and liberal, and the other party very bigoted. The Editor of the *Prabhakar*, one of the liberals, accuses his opponents of being ignorant of all religion, and of taking up the old established customs of the Hindus for religion and setting them above the Shastras. "Here custom is regarded as the chief thing. Brahmins will perform a ceremony taught in the Vedahs, in the house of a Goa woman, because such is the custom. Fools do not understand, what a changeable thing custom is, not perceiving that if we all begin to follow a certain course that will soon become custom."

Here is another reason for calling a convention of wise and learned men from all quarters to decide what religious customs are authorised, and what are not. Without instruction on this subject, how can the people know what is right, and how can they receive instruction from those who are quarrelling with each other on this very point. Alas! if the leaders are blind, then all will fall into the ditch together. These two parties, failing to convince each other, are circulating falsehoods to each other's prejudice. Thus, the learned party say that the missionaries have agreed to give the bigoted party 5,000 Rupees for opposing Shreeput Shesadree's reception into caste again, hoping thus to prepare the way for his return to them. On the other hand, the bigoted party say, that the government wishing to destroy the purity of the Hindus at once, which would be done if *Shreeput* should be received back, have given the principals of the liberal party 2,000 Rupees to accomplish the object.

SPREAD OF THE RECENT PANIC AT MADRAS TO THE PROVINCES.

The panic occasioned by the baptism of C. Viswanathan the young Jain Brahmin, in the Free Church Institution Madras, on Friday the 29th of March, has found its way, as we anticipated, to almost every corner of the Presidency.

It has been designedly mixed up with monstrous stories about kidnapping, first invented here, evidently with the view of creating a prejudice against the Missionaries and the Gospel among the credulous dupes of a lying priesthood. Missionaries, in their tours to the villages all around Madras have found their Schools deserted of two-thirds of their Scholars, the parents of pariah boys, even having caught the alarm and withdrawn them.

A friend from Bangalore thus writes: "A Mussulman, in a mysterious manner, and lowering his voice to a whisper, inquired of me yesterday, if it were true that a party of fifty Brahmins, Hindus, and Mussulmans, had been converted to our faith. The number in the bazaar has increased to two hundred. The heathen are raging, and probably spreading these exaggerated reports to arouse the fears of the Priests, and to animate them to persecution. But "He that sitteth in the heavens shall laugh: the Lord shall have them in derision. Proceed with courage; you carry with you the sympathy, the hopes, and the prayers of all who desire the establishment of Christ's kingdom in the hearts of the heathen. God is with you, who can be against you?"

Another friend from Guntoor draws our attention to the fact that in almost every quarter of India, Bombay, Mangalore, Madras, Calcutta, Mirzapore, &c., Brahmmin youths in connection with Schools have of late been baptized. These conversions, in the north, south, east and west, are a new and encouraging feature in India Missions; and account for the rage of Satan, who hath come down in great wrath because he knoweth that he hath but a short time. Such additions to Christ's kingdom are not to be estimated by their number; but as ensamples of the exceeding riches of His power and grace and what he will hereafter do when He putteth forth His whole strength. Our Christian friend thus writes: "Your account is truly affecting of the sad bigotry of the heathen at Madras. It cannot be their love for Hinduism, for they are much shaken in their adherence to the shastras, but their love of sin—or perhaps a mighty effort of Satan at finding his territories so formidably invaded. These Brahmmin baptisms are very remarkable occurring within a short interval at such distant parts of the peninsula—Mangalore, Bombay, Madras and Bengal; may they be the first fruits of a great ingathering."

This news of the panic spreading to Salem, Cuddalore, and many other places, may well call forth the prayer—"Put the heathen in fear, O Lord, that thy great name may be exalted, and that they may turn from their dumb idols which cannot save them, to Christ, whom Thou hast given to take away the sin of the world." *Native Herald, May 25.*

Alarm of the Papal Government.—A Letter from Rome of the 16th March, states that the city is in a state of great excitement, and that along the frontiers of the Papal states small forts had been erected at short intervals. The French and other European cabinets have warned all the Italian governments to be on their guard, for a plan for revolutionising the whole country had been formed.—The Pope is in great alarm. An edict has been issued, and posted up in all the streets, announcing in desponding terms that new and the greatest dangers threaten the church, and ordering public prayers to be offered by all the friends of the Papacy to the holy Virgin, who is the special protectrix of Rome, beseeching her to interpose for their protection.

The people in all the Papal states are in a state almost of anarchy, and so slight is the power of the Government, that is utterly unable to suppress the most open outrages. Political discontent is supposed to be the origin of these difficulties.

Eng. Paper.

We would suggest to our Roman Catholic readers, that the Holy Father may be mistaken in supposing that God has given over the protection of Rome to the virgin Mary. We do not understand how he can be assured of this, as God has no where declared it; it would therefore be better for those who feel interested in the welfare of Rome to offer their prayers direct to the Almighty, by whom we are expressly taught, "kings do reign and princes decree justice." (Prov. viii. 15.)

OBITUARY.

Death of the Rev. G. H. APTHORP.—It is our painful duty to announce the death of the Rev. GEORGE HENRY APTHORP, of the American Ceylon Mission, on Saturday the 8th inst. after an illness of about two weeks duration. The subjoined notice has been kindly furnished by request for our columns by a friend who was with him during the last days of his illness.

The Rev. G. H. APTHORP of the American Ceylon mission, died at Oodopitty, Saturday the 8th inst. aged 46 years. Mr. Apthorp was of a highly respectable family in Quincy, Massachusetts, where he was born, May 31st 1798. He was graduated at Yale College 1829, and at Princeton Theological Seminary 1832. He left America in July, and arrived at Ceylon in October of 1833.

Until within a few months the deceased resided at Varany, but a change being strongly advised for Mrs. Apthorp's health, they consented to leave their interesting field of labor, and removed to Oodopitty, near the sea.

Though somewhat indisposed, Mr. Apthorp continued to superintend the necessary building operations at his new station until the 25th ult. when he was attacked by the disorder (Typhus fever) which terminated his valuable life. He bore his sufferings with Christian patience and resignation. Notwithstanding his extreme nervous irritability, the desire to be and to do just as God pleased seemed to gather strength even in his mental wanderings. At one time he said: "my thought was that the Providence of God had now stationed me where I could do more than ever for the cause of Christ; but if it is God's will that I move again, I am ready to go. O what a comfort that no change can remove me far from God."

He often lamented his past deficiencies, and the want of spirituality in the Church generally. In his wandering he exclaimed: "Lord, what wilt thou have me to do! Alas! how frequently is that prayer offered *all in the eyes*;" then clasping his hands "O my God, when will the Church cease to trust in this means and that means to build up Zion, and fall back upon *simple personal consecration to Jesus Christ*."

At another time, speaking of the facility with which Native Christians yield to temptation, he said: "who can express this most forcibly in Tamil?—Bro. Spaulding—Now then, let Bro. Spaulding tell them distinctly,—and make them understand it,—that nothing can help them here but the grace of Christ.—They *must* be more closely united to him."

To his wife, who told him, she hoped she should not be a burden upon the mission, he said: "No, Mary, you can find no better friends, no better place to serve our blessed Saviour. I have no difficulty on that score. He has taken care of two—He can take care of one." Friday night about 12 o'clock he suffered extremely, but could not be roused to consciousness. It afterwards appeared, however, that he was divinely strengthened in the struggle. When his wife entered the room in the

morning and took his hand, she thought all was over, and cried out: "He is gone! Why did you not call me?" The person who sat by him replied, he is not gone yet. He will have to suffer all the day.

"Oh! Brother, said he, what is that you say? Why do you insist upon this delay? I was going last night." "T is true I did not go then, but all was ready—every thing was settled." Mrs. Apthorp asked: "what evidence had you that you were prepared for the journey?" He lifted his hands "Oh! Christ came to go with me. He has been with me ever since. He is *right by me*. I have no other thought but to go. Every thing is settled." At 20 minutes past 3, P. M. he quietly fell asleep, apparently unconscious of what was passing around him.

His remains were interred in the mission Burial ground at Oodooville on Sunday afternoon the 9th inst.

The subject of this notice possessed many excellencies of character as well as some defects, but it is of little importance to the reader to know either. In regard to the great question of salvation, it is not by works of righteousness that any are saved, but by faith in Christ Jesus. Throughout his missionary life as well as during his last sickness he gave satisfactory evidence of strong faith and entire trust in Christ, as the ground of justification with God.

It has been remarked of him that he became within a few months of his death much more spiritually minded than had been before noticed.

DEATH OF THE Rev. EBENEZER DANIEL, OF COLOMBO.

After 14 years of the most unremitting labours in this part of his Master's vineyard, this Apostolic Evangelist entered into his eternal rest at 10 A. M. on Lord's Day 2nd June, at the age of about 60 years. Unceasing exertion in itinerating, preaching and the other duties of his arduous vocation, with a total disregard to all personal comfort, gradually undermined a constitution which still resisted the effects of climate in a wonderful manner. Neither scorching sun nor deluging rain could deter him from pursuing his appointed rounds of duty, whilst the coarse food of the Natives supplied his general nourishment. For the last 18 months or 2 years it was manifest that his powers of endurance were taxed beyond their ability, and as they perhaps had been in a manner never before tested by a European in this country. Still, however, he never relaxed, he declined the proffered attentions of several friends who would have felt it a privilege to minister to his comfort, and disregarded the entreaties of those who wished him to return to Europe. To Ceylon he had devoted himself, and here he determined to spend and be spent in delivering the message of Redeeming Love. Latterly it was quite distressing to hear him preach—the exertion of voice producing nausea and faintness. On Sunday morning he preached in English and administered the Lord's Supper at the Pettah Chapel; but was so much exhausted that some friends besought him to desist from further labours that day. No solicitation could, however, induce him to refrain from his usual services amongst the Natives; after which he again appeared in the evening at the Pettah Chapel. Finding himself unequal to the entire service he directed an assistant to offer up the prayer, then attempted to preach, and succeeded, though with the greatest difficulty, in delivering what the congregation considered a most delightful sermon, but which was in reality little more than an outline of what he had intended to express. He still declined the kind invitations of friends who had on former occasions ministered to his bodily infirmities, till Monday, when he at length yielded to the solicitations of Sir Anthony and Lady Oliphant, at whose house he remained till he died. It now appeared that the affection of his stomach and bowels, under which he had been for some time suffering, had assumed a more acute form as diarrhoea approaching to dysentery, which it was soon evident he had not strength to endure. Neither medicine nor nourishment could be of little avail in a frame completely worn out; so that Sir Anthony and Lady Oliphant and other friends, who watched him night and day with the tenderest solicitude, witnessed the gradual decrease of his strength.—Nothing could bear more honorable testimony to the excellence and worth of the individual, than the feverish suspense in which the whole community was placed during the last week's illness of the Rev. Mr. DANIEL. Persons of all ranks, classes and persuasions—Protestants of every denomination, Roman Catholics (whose errors he had so uncompromisingly exposed in his writings) and even the Buddhists, either visited his sick chamber or made anxious enquiry after his state; and it is hoped that the hallowed gloom cast over society by his death will not soon be forgotten. His illness was truly edifying to those around, as the Gospel which he had so long, so powerfully, so earnestly, and so affectionately recommended to the embrace of others, proved such a source of comfort and support in the awful anticipation of appearing before his God. He felt perfectly resigned to the issue whatever it might be, or if he had, in subserviency to the will of Heaven, any desire of his own, it was to continue his labours for the souls of his fellow-men. The prevailing impression, however, appeared to be that as his Master saw the bodily infirmities of his servant were unequal to further exertions he was about to remove him to himself. A doubt did not cross his mind as to his safety; though he did not give utterance to those expressions of rapture which persons of eminent piety like him have been permitted to feel. He had lived for years in habitual preparedness for death; and when the summons came he received it as a matter of course—a portion of ordinary duty. His faith was only equalled by his humility, for whilst he looked with the most unwavering confidence to the vicarious sufferings and righteousness of his Redeemer, he acknowledged himself to be a vile sinner, saved by free grace alone. No works, or labours, or other attempts at self-righteousness did he venture to plead (though if any man since the days of the Apostles might dare to do so it was he) nothing did he in the slightest degree depend upon, but the merits of his incarnate and crucified God.

It is hoped that materials may be collected to furnish a memoir illustrative of the character of this excellent man, but the full amount and value of his labours are known to God alone, and will come to light only at the great and decisive day. In the meantime it may be said that a bright light has been extinguished—a light which shed its hallowing influence not merely over the Churches and congregations who were privileged with his ministry, but throughout the community. To the preachers of the Gospel he was a bright example; in the Church he was a master-builder, eminently successful; and many who had never seen him—even the most careless on religious matters—venerated and respected the name of DANIEL.

And if in Colombo many Christians of all denominations felt his loss as a Gos

ள்வலாயிருக்க மகா பரமமான நியாயமுண்டென்பபொழுது
 ன் காண்பான். மனிதனுடைய தீர்ப்பை அடைவது அந்பகாரிய
 மென்றவன் உணருவான். மனிதனை அல்லக் கடவுளை எப்படிப் பி
 ரியப்படுத்துவதென்பதே அனுதினமும் கேட்கும் பெரியசேக்வி.
 அவன் இந்நெறியினுவிவற்றப்பட்டுவருமளவில் மனிதனிலுங் கட
 வுள் எவ்வளவு பெரியவராயிருக்கிறாரோ அவ்வளவுதிகமாய் மனித
 னுக்குப் பயப்படுவதினும் தேவ சித்தத்திற்கிசைய நடப்பதே பெ
 ருமையாய் அவனுக்குத் தோற்றும்—மனிதனுக்கெஞ்சி அவன்கொ
 ண்ட நோக்கத்தை விடுவதுமில்லை—அவர்கள் அவருடைய தயை
 சத்தியம் தருமென்பவைகளை விட்டு வருவிட்போகச் செய்வது
 மில்லை—இந்நெறியிலுதிருப்பட்டிருக்குமொருவன் அயோக்கிய
 ப்படுவதேயில்லை. எவ்வதமான இடையூறுவந்தாலுமவனுத்தம
 மானதையே செய்வான். இவ்விதமானவர்கள் தான் யோசெப்பு,
 மோசே, தானியேலென்பவர்கள்.—இவர்கள் மகா சோதனையா
 ன காலத்திற்றங்கள் உத்தமத்தைக் காத்துக்கொண்டார்கள். இ
 வர்கள் கொண்டு நடந்த நெறியே உலகத்தில் நேரிட்ட சகல வி
 லங்கங்களும் விலக்கப் போதிய காவலாயிருந்தது. இந்நெறி
 தெய்வத்தியிலுதிருப்பற்றியிருந்தது — நாமியலலாத போத்தி
 ப்பாரின் மனைவியின் கைக்கு யோசெப்புத் தப்பி ஓடுகிறபொழுது
 இந்நெறிப் பெரிய பாநகத்தையும் பாவத்தையும் கடவுளுக்குவினோ
 தமாயெப்படிச் செய்தவென்றான் —மோசே பார்த்துக் கொண்டு
 அரண்மனையின் கனத்தெத் தள்ளிச் சற்றுக்காலம் பாவத்தின் ச
 ந்தோஷத்தை அனுபவிப்பதிலும் கடவுளடியாருடன் உபத்திரவ
 த்தை அனுபவிப்பதுத்தமமென்று தெரிந்துகொண்டான். தா
 னியேல் தனக்குப் பயங்கரமான மரணம் நேரிடுமென்றறிந்தாலு
 ன் தேவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டியுதலிலுதிருப்பயிருந்தான். இவர்கள்
 தற்காலத்துமகாவுள்ளைப் பிரபவியமான இராச்சியங்களில் நல்ல
 வத்தியோகங்களில் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களாய்ச் சத்தி
 யகடவுளில் நம்பிக்கை வையாதவர்கள் கையினுத்த தங்கள் மே
 ன்மை, சிலாக்கியமென்பவைகளின் பயனை அடைந்தபடியினாலே
 இவர்கள் உத்தம குணத்தின் பலனை இகத்திலுமடைந்தார்கள்.
 இவர்கள் காலடியில் நடக்கிற ஒவ்வொருவருக்குந் நீதியான பலன்
 கிடைக்கும். இதுவே உலகத்திற்குக் கனமும் நம்பிக்கையுமானவு
 த்தியோகத்திற்கு நிச்சயவழி—இனிவரும் நித்தியானந்தத்திற்கு
 மெல்லாமிதுவே ஒன்றான மெய்வழி.

ஆகையாற் சீவியத்திலுயர்ச்சியடையவும் இனிமேலும் நல்ல ப
 ங்கைப் பெற்றுக்கொள்ளுவர். நீங்கள் விரும்பினால், உங்கள் சன்மா
 நீக்க நெறிகள் தெய்வபத்தியிலும் அல்லது தெய்வபத்தியிலும் இஸ்
 திரப்பட்டவைகளாயிருக்கவேண்டும்—இதுவே உன்னைச் சோதனை
 யிலிருந்து விலக்கிக் காத்து உன்னைசமமானுள்ள உண்மையின்
 ர்மைபுமுள்ள உத்தமனென்று தன்னம்பிக்கையைமும் உன்னை வை
 க்கச் செய்யும்—அவ்வெசமானெ நெறியற்றவராயிருந்தாலும் உ
 ன்னிலுள்ள ஸ்திரமான நன்னெறியைக் கண்டு உன்னைக் கனமாய்
 எண்ணுவான். (இன்னும் வரும்.)

இந்துமத வேட்க்துலைவு.

சைவசமயத்திற் கிரேஷ்டராயிருப்பவர்கள் தங்கள் சமயத்தி
 ற் சாட்சிபெற விரும்பிய சாஸ்திரங்களின் கோட்பாட்டைத் துற
 ன்து சத்தியத்திற்கும் சுபாப அறிவிற்கும் ஒப்பிதமான நவனீதக்
 கோட்பாடுகளைத் தம்முப்புக்கெடுத்துக்கொள்ளுகிறார்களென்பத
 ற்குதாரணமாகப் பின்னால வருவதை வாசித்துப்பாருங்கள். சை
 வசமய சாத்திரத்துள் பிரம்ம, சத்திரிய, வைசிய, சூத்திர என்
 னும் நான்கு வருணரும் முறையே பிரமாவின் முகத்திலும், பு
 யத்திலும் தரையிலும் பாத்திலும் இத்தந்தியானுள்ள
 கோட்பாடுகளை நினைந்துத்தும்பொருட்டுத்தித்த "பூரணசத்திரன்"
 என்ற வம்பாயிற் பத்திரிகையை நடாத்துபவர் செல்வதாவது,
 கிருட்டி, ஸ்திதி, சங்காரமாகிய முத்தொழிற்கும் வலப்பாகிய க
 டவுளாதியலொருவரைச் சிருட்டித்தாரென்றும் அவ்விரண்டு உ
 லகத்தின் கண்தோன்றும் பற்பல வருணத்தவர்களும் உற்பத்தி
 யானார்களென்றும் அவரவர் ஏற்பட்டுச் செய்யும் தொழிலைப் பற்
 றிச் சாதிபேதமுண்டாயிற்றென்றுஞ் சொல்லுகிறார்.

சாதிபேதத்தைப் பற்றிச் சனநுற்பத்தியான வரலாற்றையும் பற்றிச்
 சகலருந் துணர்ந்தெழுத்துக் காட்டின கோட்பாடுகளை இவர் த
 ன்ருவதென்ன நியாயத்தையிட்டு? இவர் சைவசமயாகமத்துட்

சிவவற்றைத் தானினத்தபடி தள்ளவுஞ் சிவவற்றை மேற்கொ
 ன்ளவும் இவருடைய சினேகிதர் சம்மதிப்பார்களோ? அப்படிச்
 சம்மதிப்பதுண்டானால், ஆகமசாத்திரங்களிலும் இவர் சொல்
 லே தலைக்கொண்டதென்பதை அவர்கள் காணவில்லையா? ஒரு
 பங்கு அசத்தியமுள்ளதானால், மறுபங்குகள் சத்தியமுள்ளவை
 களென்பதற்கு அத்தாட்சியென்ன? சைவசமயாகமிகள் இது
 காரியத்திற் சூதாடினால், அல்லது தாங்கள் குறித்தெழுதும்
 ஒரு விஷயத்தை விளக்கிக்கொள்ளாதிருந்தால்—பின்னை அவர்க
 ள் எழுதின மற்றும் விஷயங்களைச் சனங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவார்
 களென்றெண்ணுகிறதற்கு அவர்களுக்கென்ன நியாயமுண்டு?

அவர்கள் புலவ, வாசனாஸ்திரங்களையும் மற்றும் இதிகாசங்க
 ளையும் பற்றி எழுதின காரியங்களெல்லாம் முற்றுத் தப்பறையாய்
 இருக்கின்றன—மேலும் மேற்சொல்லிய "பூரணசத்திரன்" என்ற
 பத்திரிகையை நடாத்துபவர் சாதிபேதத்தைப் பற்றிப் பேசும்
 பேச்சுக்கும் சாதிபேதத்தைப்பற்றி ஆகமந் சொல்லும் முறைக்
 கும் வித்தியாசமுண்டாயிருப்பதற் சகல ஊர்களிலும் வாசம்
 பண்ணப்பட்ட புத்தி விவேகத்திற் கிரேஸ்டராயிருப்பவர்கள் இ
 ப்போதானே சகலரும் ஓரிடத்தில் வந்து கூடித் தங்கள் பரிசுத்
 த ஆகமங்களை ஆராய்ச்சி செய்து அவைகளில் எப்பகுதி சத்திய
 மென்றும் எப்பகுதி அசத்தியமென்றும் வரையறுத்துச் சனங்க
 ளுக்கு நன்னம்பிக்கையைக் காட்டவேண்டாமோ? "பூரணசத்திர
 ன்" என்ற பத்திரிகைக்காரன் தான் கூறுகிறபிரகாரம் இந்துசம
 யக்காவலனல்ல, அவர் இந்துசமய சாத்திரத்தைக் காவல்பண்
 னாமல் அதற்கு விரோதமாயிருக்கும் விஷயங்களை யாவல் பண்
 னுகிறார்—அவருக்குக் காவல்பண்ணத் தெரியாதுபோனால்; தெரி
 ன் தவர்களிடத்தில் விடவேண்டியது—அல்லது—நான் சைவசமயசா
 த்திரக்கோட்பாட்டிற் சிவதப்பிதங்களைக் கண்டு பிடித்தேன். அ
 வைகள் யாதென்பதைச் சனங்களே அறிந்துகொள்ளட்டுமென்று
 சொல்லிப்போடவேண்டியது.

யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த வன்னிக்குறிச்சியிற் கொஞ்சநா
 னக்குமுன், ஈடுய. யானைகள் கொல்லப்பட்டன. ஒவ்வொரு யா
 னைக்கும், 100. சிவின்குவிதமாய் நன்கொடைகொடுக்கப்பட்டது.
 கொஞ்சநாணக்குமுன்னே மன்னரினும் அனேகந்தொகையான
 யானைகள் கொல்லப்பட்டன. பச்சிலைப்பன்னியிற் காட்டுக்குள்
 ளே நடமாடும் யானைகளைக் கொல்லுகிறவர்களுக்கு, ஒன்றுக்கு
 100. பவுணம், 100 சிவின்கு விதமாக நன்கொடைகொடுக்கப்படுகி
 ன்றன. அதின் மூன்று பவுணம் தோட்டெடு செய்வக்கிற துரைமா
 ரும் பதினாறு சிவின்கு கொள்வனென்றதாரும் கொடுக்கிறார்கள்.
 யானைகள் கொல்லப்பட்டதென்பதற்குத்தாட்சியாக யானையின்
 வாலைவெட்டி யாழ்ப்பாணக்கச்சேரிக்குக் கொண்டுவருகிறார்கள்.

கொழும்பு.

கொலோனியற் சக்கிடுத்தாராயிருந்த மெஸ்தர் அனிஸ்துறுத்
 தர் வருகிற அற்பகி மாதத்திற்றமது உத்தியோகத்தை விட்டுவிடு
 வாரென்றும் அவருடைய இடத்துக்குச் சீமையிலிருந்தொருவர்
 வருவாரென்றுமொரு நிச்சயப் பேச்சுண்டு.

கோதாரி வியாதி.—பிறகிட்ட சூஅாசகம் ஆண்டிற் கோதா
 ரிவந்தவர்கள், சூாசக. பேர்—செத்தவர்கள், நாகூள.பேர்.
 சின்னம்மை டுபரியம்மை—இவ்வாண்டிலே சினனம்மை பெரிய
 ம்மை வந்தவர்கள், சூாசக. பேர்—மரித்தவர்கள், சூகூ. பேர்.

திணைக்கல்.

சூஅாசசம். வருஷம் வைகாசிமூ. 10.சுதூ. ஒய்வுநாளில் திண்டி
 கலலுக்கு அடுத்த மண்பாரைக்கிராமத்திற் கத்தோவக்கக் குரு
 வாயிருந்த இராசரிஷி என்ற சின்னப்பர் என்பவரை ஆண்டவர்
 இராச்சியத்துக்கழைத்துக்கொண்டார். பிராயம், 80.

சென்னைப்பட்டினம்.

சென்றுபோனவருடம், ஐப்பசிமாதம் சென்னைப்பட்டினத்தை
 விட்டு அமேரிக்காவுக்குப்பயணம்புறப்பட்டுப்போன சங்கைபொ
 ருந்திய கற்சிங்க ஐபர்அவர்கள் (Rev. Samuel Hutchings) இ
 ன் தவருடம் பங்குனிமூ, 10. எ. தேதியிலே சீரெசனக்கியத்துடனே
 வலநடம் நகரியிலே போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். அவ்விடத்திலே
 அவருக்கொரு புத்திரன் பிறந்தான். இப்பொழுது அவர்கள் அ
 மெரிக்காவிலே போய்ச் சேர்ந்துவிடுவார்களென்று நம்புகிறோம்.

POETS' CORNER.

THE VILLAGE SCHOOL MASTER.

[By Goldsmith.]

BESIDE you straggling fence that skirts the way,
With blossomed furze, unprofitably gay,
There, in his noisy mansion, skilled to rule,
The village master—taught his little school;
A man severe he was, and stern to view,
I knew him well, and every truant knew;
Well had the boding tremblers learned to trace
The day's disasters in his morning face;
Full well they laughed, with counterfeited glee,
At all his jokes, for many a joke had he;
Full well the busy whisper, circling round,
Conveyed the dismal tidings when he frowned;
Yet he was kind, or if severe in aught,
The love he bore to learning was in fault;
The village all declared how much he knew,
'T was certain he could write, and cypher too;
Lands he could measure, terms and tides presage,
And e'en the story ran that he could gage:
In arguing too, the parson owned his skill,
For e'en though vanquished, he could argue still;
While words of learned length, and thundering sound,
Amazed the gazing rustics ranged around;
And still they gazed, and still the wonder grew,
That one small head could carry all he knew:
But past is all his fame: the very spot
Where many a time he triumphed, is forgot.

THE CHARACTER OF JESUS.

We find in the life of Jesus a union of qualities, which had never before met in any being in this earth. We find embodied in his example the highest virtues, both of active and contemplative life. We see united in him a devotion to God the most intense, abstracted, unearthly, with a benevolence to man the most active, affectionate, and universal. We see qualities meet and harmonize in his character, which are usually thought the most uncongenial. We see a force of character, which difficulties cannot conquer, an energy which calamity cannot relax, a fortitude and constancy which sufferings can neither subdue nor bend from their purpose, connected with the most melting tenderness and sensibility of spirit, the most exquisite susceptibility to every soft and gentle impression. We see in him the rare union of zeal and moderation, of courage and prudence, of compassion and firmness. We see superiority to the world without gloom or severity, or indifference or distaste to its pursuits and enjoyments. In short, there is something in the whole conception and tenor of our Saviour's character so entirely peculiar, something which so realizes the ideal model of the most consummate moral beauty; something so lively, so gracious, so venerable and commanding, that the boldest infidels have shrunk from it overawed, and though their course is otherwise desperate, have yet feared to profane its perfect purity. One of the most eloquent tributes to its sublimity, that was ever uttered, was extorted from the lips of an infidel. "Is there any thing in it," (he exclaims) "of the tone of an enthusiast or of an ambitious sectary? What sweetness, what purity in his manners, what touching grace in his instructions, what elevation in his maxims, what profound wisdom in his discourses, what presence of mind, what skill and propriety in his answers, what empire over his passions! Where is the man, where is the sage, who knows how to act, to suffer, and die, without weakness, without ostentation? When Plato paints his imaginary just man covered with all the ignominy of crime, and yet worthy of all the honours of virtue, he paints in every feature the character of Christ. What prejudice, what blindness must possess us to compare the son of Soproniscus to the Son of Mary! How vast the distance between them! Socrates, dying without pain and without ignominy, easily sustains his character to the last; and if this gentle death had not honored his life, we might have doubted whether Socrates, with all his genius, was any thing more than a sophist. The death of Socrates, philosophizing tranquilly with his friends, is the most easy that one could desire; that of Jesus, expiring in torture, insulted, mocked, execrated by a whole people, is the most horrible that one can fear. Socrates, when he takes the poisoned cup, blesses him who weeps as he presents it. Jesus, in the midst of the most dreadful tortures, prays for his infuriated executioners. Yes, if the life and death of Socrates are of those of a sage, the life and death of Jesus are wholly divine."

ANECDOTE OF GEORGE III.

It is related of George III. that when hunting near Windsor, once, with his characteristic tenderness of feeling, he relinquished the enjoyment of the chase, out of compassion to his exhausted horse, and gently riding along through an avenue of the forest, was led by the cry of distress to an open space, where, under a branching oak, on a little pallet of straw, lay a dying gipsy woman. Dismounting and hastening to the spot, his majesty anxiously enquired of a girl who was weeping over the sufferer: "What, my dear child can be done for you?" "Oh, Sir, my dying mother wanted a religious person to teach her, and to pray with her before she died! I ran all the way, before it was light this morning, to Windsor and asked for a minister, but no one could I find to come and pray with my dear mother." The dying woman's agitated countenance bore witness that she understood and felt the cruel disappointment. The king,—O lovely lesson for kings!—exclaimed: "I am a minister, and God has sent me to instruct and comfort your mother." Then seating himself on a pack, he took the hand of the gipsy woman, showed the nature and demerit of sin, and pointed her to Jesus—the one all-suffi-

cient Saviour. His words appeared to sink deep into her heart; her eyes brightened up; she smiled; and while an expression of peace stole over her pallid features, her spirit fled away, to bear a precious testimony before the King of kings of that minister's faithfulness to his awful charge. When the party, who had missed their sovereign, and were anxiously searching the wood for him, rode up, they found him seated by the corpse, speaking comfort to the weeping children. The sequel is not less beautiful. I quote the words of the narrative. He now rose up, put some gold into the hands of the afflicted girls, promised them his protection, and bade them to look to heaven. He then wiped the tears from his eyes and mounted his horse. His attendants greatly affected, stood in silent admiration. Lord L. was going to speak; but his Majesty, turning to the gipsies and pointing to the breathless corpse and the weeping girls, said with strong emotion: "Who, my Lord; who thinkest thou, was neighbour unto these?"—Charlotte Elizabeth.

MEANNESS AND GENEROSITY.

A Roman army besieged a city of Greece. All the children were under the superintendence of the school master, who daily led them out the walls of the city. One day he led them to the Roman camp and delivered them up to the general saying: "With the children I deliver up the city; for their parents and friends cannot survive the loss." The Roman General replied: "Base traitor and wretch! I despise your mean act. I will not take the city by base means." He then bound his hands behind him and put scourges into the hands of the children, and directed them to beat him back to the city. In the mean time, their parents and friends were frantic with grief at their loss; but at length they beheld them returning driving their traitor before them. Joy and admiration filled their hearts, and they exclaimed: "Our enemies are kinder than our friends, we will no longer contend against such kind enemies;" and immediately delivered up the keys of the city to the Roman General, who returned them, saying that he wished not to take advantage of an enemy and marched away his army.

PHENOMENA OF SOUND.

In the Arctic regions, persons can converse at more than a mile distant, when the thermometer is below zero. In air, sound travels from 1,130 to 1,142 feet per second. In water, sound passes at the rate of 4,708 feet per second. Sound travels in air about a mile for every six pulsations of a healthy person, at 75 in a minute. Sounds are distinct twice the distance on water that they are on land. In a balloon, the barking of dogs on the ground may be heard at an elevation of three or four miles. On Table mountain, a mile above Cape Town, every noise in it, and even words, may be heard distinctly. The firing of the English on landing in Egypt, was distinctly heard 130 miles on the sea.

ஆஸி மாதம்.

E. Date	சுமி	வாரம்.	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்.	கரணம்.
28	யெ	வெ	செ	ந11	சு	உச11
29	யடி	சு	மு	1	சு	உச1
30	யக	ஞா	சு	0	யடு11	யக1
JULY.						
1	உய	தி	உ	டு	ய11	மா
2	உச	செ	தி	டு	சு11	வை11
3	உப	பு	அ	டு	ந11	பி
4	உக	வ	சு	டு	சு11	ஆ
5	உச	வெ	சு	டு	ப	11
6	உடு	சு	உ	டு	சு11	ஷ
7	உக	ஞா	ரே	சு	ய	ல
8	உவ	தி	ரே	சு	11	அ
9	உடி	செ	அ	ய	ய	தி
10	உசு	பு	பர	ய	சு	ய
11	நய	வ	கா	உ	ய	சு
12	நக	வெ	ரோ	உ	ய	சு
13	நஉ	சு	மி	க	சு	11

சுனிக்குழைச்சு சங்கிராந்தி நாடி ஞா. விஞா. உவ. கற்கடகரவி.

CONTENTS.

Beschi's Spiritual Instruction	101	Death of Rev. Ebenezer Daniel	105
Cural	102	Summary of Eng. Intelligence	106
Pancha-Tantra-Katei	ib.	" Tamil Intelligence	107
Progress of the Bible	ib.	Poetry—The village school Master	108
Meanness and Generosity	103, 108	The character of Jesus	ib.
Anecdote of George III.	103, 108	Phenomena of sound	ib.
Ostracism	103	Panchangam	ib.
To Educated Natives	104, 106	Saurical Poem	109
Jaffna friend-in-Need Society	104	Roman Catholic Miracle	ib.
Progress of Light	104, 107	Criticism of an answer to an Arithmetical Query	110
Division among the Brahmims of Bombay	104	Answer to Arithmetical Queries	ib.
Spread of the recent panic at Madras to the Provinces	104	Arithmetical Query	ib.
Alarm of the Papal Government	105	Answer to Arithmetical Queries	111
Death of Rev. G. H. Aphorpe	ib.	The Etymology of the word News	112
		Notices	ib.

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரைக.—MORNING STAR.

சு. புத். சந். யக.] துயாசச ஸு. ஜுனி 13-யக. தேதி வியழக்கிறை 0, Thursday, June 13, 1844. [Vol. IV, No. 11.]

ஞானகீர்த்தி—சாதிக்கள் மனைச்சாத்திரம்
[Satirical Poem on the superstitions of the Hindus.]

௧௫. அந்நிலத்தைப்படைத்தவனேயதற்
கப்பாலானதையும் படைத்தான்
அந்நிலமுனக்கா காட்டாலதற்
கடுத்ததாருமோ ஞானப்பெண்ணே.
௧௬. அந்நிலத்தையுமிந்நிலத்தையும்
ஆண்டவன்செய்தத்தறியாமற்
றந்நிலத்தைப்பழித்தாக்காலினித்
தரிப்பதெங்கடி ஞானப்பெண்ணே.
௧௭. அந்நிலத்தைப்படைத்தவனா
ரதற்கப்பாலானதைச் செய்தவனார்
அந்நிலமதுமிந்நிலமதுந்
தந்தவனென்றல்லோ ஞானப்பெண்ணே.
௧௮. நிலையதுக் கதவும் பிடுங்கியது
நின்நிலைதப்பி வேறிடத்தில
மலைவதன்நிய நட்டாலுமதில்
வாழ்ந்திருப்பாயோ ஞானப்பெண்ணே.
௧௯. பாராதசாலதிரங்கள் பார்த்துமனை
பத்திரமாய்க்கட்டிக்கொண்டவர்க
ளாராரசாவற்றிருந்தார்களைத
யறிவிப்பாயடி ஞானப்பெண்ணே.
௨௦. கூசாதபிபுக்கிழக்குப்பக்கமாய்
கூட்டியக்கிளிமூலையிலே
மாசாலத்துடன் வைத்துக்கொண்டதுன்
மாரிக்கமேதுக்கு ஞானப்பெண்ணே.
௨௧. அக்கிளிமூலையையல்லாமற்பின்னை
யட்டிக்கிணுள்ளமூலையிலே
மிக்கஅடுப்பிட்டுச்சோறுசமைத்தால்
வேகமாட்டாதோ ஞானப்பெண்ணே.
௨௨. தொக்காய்ச்சுற்றுநடந்துவந்து
அந்ச்சுருட்சரண்டக்ச்சாதிக்கட்டு
அக்கிளிமூலையிலடுப்பிருக்குதோ
அல்லவோவென்றுபார்ஞானப்பெண்ணே.
௨௩. வீடுதானென்மையுந் தின்மையு
மெய்யாக்ச்செய்துவனைத்தாக்காற்
பாடுபட்டுநாம்பின்னெருதெய்வத்தைப்
பணிந்து நிற்பதென் ஞானப்பெண்ணே.

சு. சாதிக்கள் மரத்துக்கஞ்சுதல்.

௨௪. வீட்டுப்பறத்திலிலவுவைத்தாலது
வெடித்துப்பஞ்சுபறந்தாப்போற்
கூட்டியசெவ்வமுமப்படிப்போடெனக்
கூறுவதெதுக்கு ஞானப்பெண்ணே.
௨௫. முந்திரிகைவைத்தவன் சாவனென்றுகட்டி
மூட்டுசொன்னமொழிகேட்டு
தந்திரக்காரரண்டக்ச்சாதிக்கள்
தள்ளிப்போட்டாரடி ஞானப்பெண்ணே.
௨௬. முந்திரிகைதானுனக்கொல்லுமென்றால்
முந்திரிகைக்கணியின் ரசத்தை
யெந்தவிதமுனக்காசீர்பாதமென்
றிட்டானுன்றரு ஞானப்பெண்ணே.
௨௭. முந்திரிகைப்பந்தவனெகம்வைத்ததற்
முக்கியவென்றமனுடரெல்லாம்
சந்தேஷத்துடன்வாழ்ந்திருப்பதைச்
சந்தேஷாரடி ஞானப்பெண்ணே.

**சு. அ. முந்திரிகைவைத்தவன் செய்தாக்காலந்த
முந்திரிகைவைக்காதபேர்கொளவரம்
இந்தவுலகத்திருந்தாரோஅதைத்
யெண்ணிச்சொல்லடி ஞானப்பெண்ணே.**

For the Morning Star. ROMAN CATHOLIC MIRACLE.

MR. EDITOR: I have a piece of information for the Catholic readers of the Star, to which I ask their close attention. If they will look at a map of Europe, they will see, at the southern extremity of Italy, the kingdom of Naples, including the island of Sicily. This kingdom has a population of some five millions and a half, all Catholics; the great city of Naples near half a million. In the cathedral church of this city lies buried the body of St. Januarius, a martyr of the fourth century; but his head, and two vials of his blood, caught at his execution by a pious matron, as the tradition is, are preserved in a separate chapel. Once a year the citizens assemble to behold the far famed miracle of the liquefaction of this blood. Accounts of this miracle may be found in several encyclopedias, gazetteers, and other books of reference; also in numerous books of travels and letters from residents in Italy. Indeed it is almost as notorious as the existence of the city of Naples itself. The following account of it I take from that very respectable work the Encyclopedia Americana, volume 7th, page 171. Of this work a few copies are probably accessible in Jaffna, Madras, and other places in Southern India.

"Of this blood the people of Naples assert, that as soon as it is brought near the head of the saint it begins to flow, however hardly congealed it was before. A trial is made every year, on the first Sunday of May. It is believed that the patron saint is particularly propitious if the blood moves briskly in the vials, and appears of a clear red; while the opposite is regarded as presaging some ill to the country. Sometimes two or three days elapse before the blood becomes liquid. It is in a bottle which stands upon the altar, and is lifted, now and then, by a priest, to show to the people whether it has become liquid or not. If it has liquefied, all throng to the altar, and, kneeling down, kiss the offered bottle, and then the priest presses it against the heads of the faithful. It is said that when the French occupied Naples for the first time, the blood would not become liquid. The French general, fearing a disturbance among the people, sent to the archbishop, intimating that if the saint's blood did not soon run, the archbishop's might. The saint had compassion on his servant, and the miracle took place in due season."

Let the Catholic reader take particular notice, that I do not now call this a false miracle; I only wish to call his attention to this proposition: That *there is no middle ground* here; that is, that this is EITHER an exceedingly great and marvellous miracle, OR ELSE it is a most abominable piece of deception. We must rest in one of these extremes; there is no place for the sole of our foot between.

Let us for a moment contemplate two classes of consequences that flow from this proposition. This is a true miracle, or it is not. First we will suppose it is a true one. Then it is also true, that it is a great act of God, interesting beyond expression; that it is a solemn testimony, direct from heaven, to the truth of the Catholic religion, worthy of the most sincere and hearty assent; we ought, Catholics and Protestants, one and all, to bow ourselves to the earth before it in profound adoration; it ought to attract devout admiration from all parts of the world. Does Almighty God really display his power on the altar of the chapel at Naples in a great miracle every year? Is this so? Then we cannot refrain from saying: "O stupendous condescension! highly favoured city! sacred chapel! holy of holies! Who that is able would not hasten thither to behold that venerable head, and that precious blood, preserved through the dangers and the revolutions of these fourteen hundred years! relics so holy, and so greatly beloved, as once a year to draw down from heaven a special sign of the divine favour, and no doubt a solemn pledge for their safe keeping during all future time! No rough Luther shall touch this inestimable inheritance; angels shall be there with their flaming swords!" Such must be the meditations of every sincere Catholic. Indifference is unpardonable stupidity and a crimson sin. As well might Moses have turned away from the burning bush.

But if it is not a true miracle, what follows? Then every Catholic will acknowledge that the cardinals, archbishops, bishops, and the dignitaries of the church at Naples who have had the direction of the ceremonies of

டி நிலங்களுக்கு இத்தனை நாழிகைக்குள்ளாகப் பாயுமென்று எனக் கறிவியங்கள். இப்படிக்கு

Dindigal, 26th May, 1844. C. Narainasamy Naidoo.

[Answer to an arithmetical query in No. 4th. Vol. IV.]

தம்மதுரையவர்களுக்குத் தண்டனஞ் சாமி கிருபையால் விண்டனம். ஐயாவே, தங்கள், ச. புத். ச. மீ. சஞ். நக. பக்கத்தில் ஒரு தட்டான் சில கழஞ்சு பொண்ணை நிறையறியும்படி ஒரு தட்டிலே சில கழஞ்சு கற்கையுஞ் சில கழஞ்சு பொண்ணையும் ஒரு தட்டிவிட்ட போது தராசு நாச்சுமனில் நிலலாததைக் கண்டு வேறொரு கழஞ்சு கல்லை மேற்படி பொண்ணிருந்த தட்டிவிட அவ்விரண்டுங் கூடி எதிர் தட்டிற் கல்லுக்கு ஐந்திலொருபங்கும், அக்கழஞ்சு கல்லை மறு தட்டிவிட அவ்விரண்டுங்கூடி எதிர் தட்டிடுக்கு ஏழு பங்குச்சு தென்றும் பின் பொன் எத்தனை கழஞ்சென்றுக்கேட்ட கேள்விக்கு விடையென்னவென்றால்,

மேற்படி தட்டான் தராசினொரு தட்டிவிட்ட பொன் மூன்று கழஞ்சு—எதிர் தட்டிவிட்ட கல இருபது கழஞ்சு—தராசு நாச்சுமனில் நிலலாதநிமித்தியம் பொண்ணிருந்த தட்டிவிட்ட கல் ஒரு கழஞ்சு—அவ்விரண்டுங் கூடி நாலை கழஞ்சாகையால் எதிர் தட்டிற் கல்லுக்கைக்கிலொருபங்குச்சு. அக்கழஞ்சு கல்லை எதிர் தட்டிவிட்டபோது அவ்விரண்டுங் கூடி இருபத்தொரு கழஞ்சாகையால் பொன் ஒரு பங்கும் கற்கள் ஏழு பங்குமானது கண்டுகொள்க. இப்படிக்கு

Dindigal, 26th May, 1844.

S. Jyaloo Naidoo.

DEAR STAR,

The rules prescribed by Arithmeticians for the solution of questions in proportion (by which I mean Rule of Three Direct, Inverse, and double Rule of Three), are so numerous and unintelligible that the learner is quite at a loss to arrive at a distinct method of working these three most important rules of Arithmetic, and it is utterly impossible that any of the younger students can possibly come to a correct acquaintance with them. When I look into Mr. Joyce's Arithmetic, I see the rule of proportion distinguished into the three above divisions, under each of which are given half a dozen rules, which confuse the learner and render it extremely difficult to state the questions, particularly those under the double Rule of Three. Besides, none of the Arithmetics which fall under our command give any proof of the above rules, viz: why should we multiply the second and third terms in Rule of Three direct and divide by the first, and multiply the first and second together in Rule of Three inverse and divide by the third; and why should not we proceed in the contrary way? To facilitate the study of these rules, I beg you will allow a corner in your extensively circulated Star for the following rule, which it is hoped will, in a great measure, dispel the darkness which hangs over the minds of many young beginners of Arithmetic and remove every difficulty attendant on the study thereof.

A general Rule for the solution of Rule of Three Direct, Inverse, and Double Rule of Three.—Divide the question into causes and effects. State the question in the following manner, using x for the number sought as if it was a known quantity: viz. as the cause or product of the causes is to the effect in the first part (for each question evidently consists of two parts, the first containing the terms of demand and the other the terms of supposition) so is the cause or the product of the causes to the effect in the other. Then according to the well known property of proportion, multiply the extremes together for one side of the equation, and the means together for the other side, and clear the equation in the simplest way possible, and the value of x will be the number sought, thus:

1. If 6 yards of cloth cost 24 shillings, what will 81 yards cost?

The cause in the first part or case is 6, and the effect is 24; and in the other the cause is 81 and the effect is the number of shillings sought. Therefore,

$$x = \text{the number of shillings, then by the rule, } 6 : 24 :: 81 : x.$$

$$6x = 24 \times 81 \\ x = 24 \times 81 \div 6 \times 20 = \text{£}16 \text{ 4s.}$$

2. If 24 pioneers can make a trench in 12 days, what length of time would the same work employ 9 men?

In this Rule of Three inverse also let x = length of time required. Here the causes in the first case are 24; and 12 the effect is 1 trench, and the causes in the other are 9 men and x number of days and the effect is the same as in the first.

$$\text{Therefore } 24 \times 12 : 1 :: 9 \times x : 1$$

$$24 \times 12 \times 1 \div 1 \times 9 \times x \text{ or } x = 32 \text{ days.}$$

Now, let us come to a question in double Rule of Three.

3. If 15 pecks of wheat will last a family of 9 persons 22 days, in how many days will 6 persons consume 20 pecks?

Here the causes and effect may be plainly noticed as in the last question.

$$\text{Therefore } 9 \times 22 : 15 : x \times 6 : 20 \\ 15 \times x \times 6 = 9 \times 22 \times 20 \\ x = 44 \text{ days.}$$

This mode of solving questions saves much trouble to the learner, and it also furnishes a proof of the rule noticed above. Take for instance the first example where it was shewn.

$$6x = 24 \times 81$$

$x = 24 \times 81 \div 6$. Here by multiplying the 2d and 3d terms: viz. 24 and 81 together, and dividing the product by 6, the first term, we get 324 shillings which, when divided by 20, gives £16 4s. Hence it is evident that the rule furnished by Arithmeticians is a formula reduced from the rule of proposition in Algebra. This I doubt not will impress on the minds of young men the beauties of Algebra and lead them to apply themselves diligently to the study thereof. If this rule should meet with your approbation, I hope you will not reject it.

I remain yours very truly,

Jaffnapatam, 29th May, 1844.

JUVENIS DISCIPULUS.

To the Editor of the Morning Star.

SIR,

We beg the Government Agent will be pleased to inform us through your columns or by any other way the practice now observed in nominating persons to vacancies and new appointments in Government service, —whether the applicants' period of service and rank are peremptorily considered, or their qualifications. If the former, we are sorry that though some of us are of that class, yet we are so sadly situated at a distance that we scarcely get any information of the vacancies and appointments before they are filled; if the latter, it is to be much more regretted that many of us in the interior parts of the Province though possessed of talents and attainments, are for the same reason, deprived of the privilege of making timely applications. Begging an early insertion We remain,

Yours most obediently

Several interested in the affair.

Jaffna, 5th June, 1844.

அண்டமுமலவு விண்டருளோட—வுதய தாரகைவீடு மதிபதித் துரையே,

இந்த நல் வந்தனம் சந்தைத் தந்தனம்.

இதன் சீழ் நாம் எழுதுவ் காரியத்தைச் சந்தே தயவுசெய்து உங்கள் உதய தாரகையிற் பதித்தச் சருவ சனங்கட்குமறிவித்த ருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறோம். ஒரு நாள் ஏன் கிறீதோர் அலுவலையிட்டு இவ்வரிசுள்ள ஒரு படிப்பாளியுடைய வீட்டிற் குப் போயிருந்தேன். அப்பொழுது அப்படிப்பாளி என்பவ ர் தமது சகோதரர் முதலாயினுஞ் சில மாண்க்கருக்கு இவ

கண முதலான சில வித்தைகளைக் கற்பித்துக்கொண்டிருந்தார். அவரப்படியிருக்குஞ் சமயத்தில் அம்மாணங்கருக்குள் ஒருவனுக்கும் தீவ்வுவாதியாயருக்குமுண்டான விருப்பினத்திலே இனிமேல் இவனுக்கு வித்தை கற்பிக்கமாட்டேனென்று அப்படிப்பாளியும் மற்றுஞ் சில மதத்தவர்களுமேம்பட்டதென்று கொண்டாடுங்கூறப்பாராணம், சிவஞானசித்தியார் இன்னுஞ் சில ஆகமநூல்களிலுந் தொட்டு ஆணையிட்டார். மற்றநாட்காலமேயும் நான் போனபொழுது அம்மாணங்கனிநுந் துவித்தைகற்பித்தகண்டேன்; இது மாகா ஆச்சரியமானகாரியமல்லவா? இதுகூறல் மேலாகிய சிறிஸ்துமாரீக்கம் விருத்திக்குமென்று சந்தேகிக்கொள்ளுகிறோமாகையால் உங்களுக்கிதை அறிவிக்கிறோம். இவைகளைப்பற்றி இன்னுஞ் சன்மார்க்கத்துக்கடுத்த போதனைகளை நீங்களுஞ் சேர்த்து இத்துடனே அச்சிற்பதிக்மும்படி மிகுந்து வணங்கிக் கேட்கிறோம்.

இப்படிக்கு
சுண்டக்குழியிலிருக்குங் குருகுலத்தவர்களில் மெய்க்கிறிஸ்தவ குடிய
தோமிஸ பவுல்,
வே. வினுகித்தம்பி.

To the Editor of the Morning Star.

SIR,

I beg to transcribe the following lines to show the Etymology of the word "News," in the hope that the readers of Newspapers will be gratified to learn the derivation thereof. The word "News" is not derived as many suppose from the adjective "new," but from a practice that obtained in News papers of an early date, of prefixing to the title the letters expressive of the four cardinal points, thus:—

N
W + E
S

Meaning that their intelligence was derived from "all quarters of the globe." This must be allowed to be at least an ingenious Etymology. Yours very truly,
Jaffna, 31st May, 1844. JUVINIS DISCIPULUS.

அறிவித்தல்.

சூஅாசசம். ஆண்டில் நடப்பிக்கப்படும் பொதுச் சொந்தையுள்ள வேலைக்கு இதின் பின்னாற் சொல்லப்படுகிற சாமான்களைக் கொடுக்கப் பிறிபமுள்ளபேர்களிடம் ஏசன்றுத் துரையவர்கள் வருகிற ஆனி மாதம், எ. திகதி வரைக்கும் புறப்போசல் வாங்குவாரென்று இத்தால் அறிவிக்கப்படுகது.

மாமுருகைக் கல்லு சுட்டு நல்ல தண்ணீர் விட்டுப் பூர்ப்பித்த சுண்ணாம்பு—இது சிவில் இஞ்சினீர்க்குத்தத்தில் அல்லது சீதாரி ஏதொரு இடத்தில் அல்லது இதன் பின்னாற் காண்கிற தெருக்கள் சில இடங்களிற் கொடுக்கலாம். யாழ்ப்பாணத்திலும் மற்றும் ஒவ்வொரு தெருக்களிற் பலபல இடங்களிலும் ஒப்புவிக்கிற சுண்ணாம்பு இன்ன விலைக்குக் கொடுப்பதென்றும் தெருவில் இத்தனையாங் கட்டையிற் கொடுக்கிற தென்றும் காட்டி எழுதியிருக்கவேண்டியதுமல்லாமல் விலைப் பருவம் வுசலொன்றுக்கு இன்ன தென்றுங் காணவேணும்.

சங்கானத்தெரு—மல்லாகத்தெரு—சாவு

கச்சேரித்தெரு—வட்டுக்கோட்டைத்தெரு
—பரித்தித் துறையிற்றெரு
மணல்— மண்ணித்தலைம } வுசலொன்று
ணல், பாலியாற்று மணல் } க்குவிலை
பணம்பெட்டி அதின் மாதிரி—கறண்டகக்குட்டான்
ஆட்டுக்காற்றுக்குட்டான்— இரூத்தலொன்று
க்கு விலை.

இரும்பு நல்ல இரும்பு—இதின் பின்னாற் கண்டெழுதியிருக்கிற மாதிரிப்பட்டது—அகலச் சலாகை முத்திரையுள்ளது அல்லது வாய்ச்சிவெட்டுள்ள சலாகையாய்ச் சதுரக்கம்பி மேற்கொண்ட அடையாளமுள்ளது—காய்ப்பிரும்பு சதுரக்கம்பி திரண்ட மாதிரியான கம்பியுள்ளதும் இதின் விலை இரூத்தலொன்றுக்கு இன்ன தென்று—
குளை சுண்ணாம்பு சிப்பிச் சுண்ணாம்பு—வுசலொன்றுக்கு விலை—
வீடுமுகிற ஓடு—வடக்கத்தை ஓடு—அ இ. அங்குலத்துக்குக் குறையாத நீளங்கொண்டதும் அகன்ற புறத்தில், சு. அங்குலமும் ஓடுக்கப்பறத்தில், ரு. அங்குலமுங்கொண்ட நல்லாய்வெந்த ஓடாயிருக்கவேணும். துக்கு விலை—
தட்டை ஓடு தருவிசைமாதிரியானது—சு. அங்குல நீளம், சு. அங்குல அகலம், க. அங். கனம், ரு. அங். நீளம், ச. அங். அகலம் ஒன்றே முக்கால் அங். கனங்கொண்டது. நல்லாய்ச் சுட்டு நேர்த்தியான மாதிரிகொண்டது, துக்கு விலை—
செங்கல்லு.—யி. அங். நீளம், ரு. அங். அகலம், உரு. அங். கனம். கூ. அங். நீளம், சஓ அங். அகலம், உ. அங். கனம், அ. அங். நீளம், ச. அங். அகலம், கஓ. அங். கனம், துப்பரவாய் அரிபட்டு நல்லாய்ச் சுடுபட்டதுமான கல்லு, துக்கு விலை—
சுண்ணாம்பு தவிர மற்றுஞ் சாமான்கள் இஞ்சினீர்க்குத்தத்தில் ஒப்புவிக்க விலைகண்டிருக்கவேணும்.

யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் சூஅாசச. (ஸ்) வைகாசி மாதம், 1௩ திகதி. E. H. SMEDLEY,
எசிலதந்து ஏசன்று.

அறிவித்தல்.

சிலியாதெருவில் எத்திலிருந்து பறங்கித்தெருவிற்குத்தத்துக்கு வண்டிலால் உப்பு எடுத்துக்கொண்டு போய் ஒப்புவிக்கப் பிரியமுள்ளபேர்களிடம் ஓந்த டூ. எ திகதியாகிய வெள்ளிக்கிழமை பின்னேரம், 1௩ மணிமட்டுக்கு ஏசன்றுத் துரையவர்கள் புறப்போசல் வாங்குவாரென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகது.

யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் சூஅாசசம். (ஸ்) ஜூனி மாதம் ௧ திகதி. E. H. SMEDLEY,
எசிலதந்து ஏசன்று.